

Den 9 November.

Si, jag gör allting nytt. Uppb. 21: 5.

Då allt det nya, hwilket Herren werkar uti oss genom evangelium, utgör det påtagliga bewiset på en verkligt sabb födelse af Anden, på ett "nytt kreatur", en ny skapelse, är det ganska wigtigt att wäl betrakta det. Må wi dertföre något närmare beståda dessa nya ting, som hos hwarje pånyttfödd menniska wisa sig. De bestå icke blott i en ny andlig syn och hörsel, utan ock i ett nytt hjerta, nya tankar och nytt tal, nytt lefwerne och nytt förhållande till hela werlden. Förut sågo och hörde wi t. ex. Guds domar och tillsägelser alldeles så, som hade wi icke sett eller hört dem; och detta äfwen då, när wi höllo ordet för Guds eget ord. Wi sågo med ögonen, hwad det sade oss, wi hörde det med öronen, men wi kunde icke förnimma det. Wi kunde se och höra det, som innebar wår dom till ewig döb, och kunde dock genast förgåta det, kunde dock äta, dricka och sofwa derpå. Och likwäl höllo wi det för Guds ord! Nu åter se och höra wi så, att det tager uti oss, att wi blifwa både förfräckt och tröstade, både bedröfwade och glada, ja, att det gifwer riktningen åt hela wårt lif. Förut kunde wi tänka fritt och efter eget tycke äfwen i andliga ting; nu åter hafwa wi ett alltid afgörande rättesnöde för wåra meningar derom, nemligen Guds ord. Förut kunde wi hysa ganska goda tankar om oss sjelfwa och hade tröst och mod, äfwen utan att nära oss med evangellit ord; nu åter blifwa wi alltid nedslagna, när wi tänka på oss sjelfwa, och hafwa tröst endast genom evangelium. Men icke blott syn, hörsel och tankar äro förändrade, utan ock sjelfwa hjertat, så att wi nu hafwa wår största lust och glädje i sådant, som förut war oss obehagligt och widrigt; hwaremot wi nu lida och beswäras af sådant, som förut war wår högsta lust och käraste underhållning. Men "dermed hjertat är fullt, deraf talar ock munnen". Förut kunde wi tala millioner ord om idel säfängliga ting, och detta med all lust och lätthet, men kunde på hela år icke tala en half timme om Frälsaren och allt hans himmelska goda — wi woro andliga dumbar; nu åter är oss intet ämne lärare än att tala om Gud, hans ord och hans nåd. Men så är ock wårt lefwerne förändradt. Förut lefde wi fritt efter wårt eget tycke och egna lustar, så långt wår egen fördel och ära tillåto; nu hafwa wi fått både en helig häg och en helig tuftan öfwer allt wårt lefwerne. Kortligen, wi äro såsom i en ny werld, med nya sorger och nya fröjder, med nya sträfswanden och nya farhågor. Wi hafwa kommit i ett nytt förhållande till Gud, till oss sjelfwa och till alla mennistor: till Gud, ty då Han förut war oss en